

Arrest

nr. 55 021 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV en RvV X/ IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die Xen Xdie verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 november 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 7 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat A. HENDRICKX en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 22 oktober 2009 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 18 oktober 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing van ALIJAJ Binak (hierna verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom-zigeuner afkomstig uit Pejë en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U verklaart uw land te hebben verlaten omdat uw schoonvader en twee neven tijdens de oorlog respectievelijk zijn verdwenen en gedood. Verder werd u in Kosovo lastiggevallen door Albanezen. Op een avond in november 2009 vielen zes gemaskerde Albaneese mannen uw huis binnen. Ze sloegen u en vroegen om geld. Ze wilden uw dochter, die pas veertien jaar is, verkrachten. Uiteindelijk verkrachtten ze uw echtgenote in het bijzijn van u en de kinderen. Ze namen ook de bruidschat van uw echtgenote mee. Tevens dreigden uw belagers ermee u de volgende dag te doden. U verliet uw woning onmiddellijk en week uit Rozaje, Montenegro. Daar zocht u een smokkelaar om uw reis naar België te regelen. U verliet Montenegro in het gezelschap van uw echtgenote en jullie vier minderjarige kinderen in november 2009. U week via onbekende landen van doorreis naar België uit, waar u op 22 november 2010 aankwam en nog diezelfde dag asiel aanvraag. Op 26 maart 2010 werd u hier in België vervoegd door uw ouders, Selim en Shake Alija (O.V. 6.603.032). U bent in het bezit van een Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 17 augustus 2009, een Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt op 24 september 2009 te Pejë, een huwelijksakte, uitgereikt op 5 oktober 2007 te Pejë door de Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo (IPVQ), een UNMIK-rijbewijs, uitgereikt op 27 februari 2006 en de vier UNMIK-geboorteaktes van uw kinderen, allen uitgereikt op 24 september 2009 te Pejë. Ter staving van uw asielaanvraag legde u nog de volgende documenten neer: een lidkaart van de Roma-partij Partia Rome e Bashkuer e Kosovës, een DNA-certificaat van uw oom, afgenomen in het kader van het onderzoek naar uw vermiste neef, een UNMIK-identificatiecertificaat, d.d. 17 mei 2005, en een UNMIK-document aangaande de teruggave van de stoffelijke resten van uw neef, Arben Alija, aan zijn familie, d.d. 23 juni 2005, de overlijdensakte van uw neef, d.d. 17 mei 2005, een verklaring van uw echtgenote, d.d. 12 juli 2007 en een attest van het Rode Kruis te Skopje (Macedonië), d.d. 21 november 2007, waaruit blijkt dat uw schoonvader sinds 30 september 1998 vermist is, een lijst met vermiste personen waarop uw neven, Ali en Arben Alija worden vermeld, en een verklaring van de Partia Rome e Bashkuer e Kosovës, d.d. 29 september 2009, waarin wordt bevestigd dat u Kosovo diende te verlaten omdat u werd bedreigd wegens uw samenwerking met de Serviërs ten tijde van de oorlog.

B. Motivering

Ik stel vast dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Kosovo te hebben verlaten omdat in **november 2009** een groep van zes gemaskerde Albanezen uw huis binnenvielen, u sloegen en uw echtgenote verkrachtten. De aangehaalde feiten zijn echter problemen van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenschappelijke (strafrechtelijke aard). Vooreerst dient in dit verband opgemerkt te worden dat u verklaarde dat dit incident uw rechtstreekse vluchtaanleiding vormde. Voordien had u geen dergelijk zware problemen; u maakte enkel gewag van een gebrek aan rechten (gehoor CGVS pp. 9-10). Nochtans legde u een attest van de Partia Rome e Bashkuer e Kosovës, d.d. **29 september 2009**, neer waarin staat dat u werd verplicht Kosovo te verlaten omdat u door Albanezen werd bedreigd omdat u tijdens de oorlog met de Serviërs heeft samengewerkt (zie stuk 13 in het administratieve dossier). U repte evenwel op geen enkel moment tijdens uw opeenvolgende gehoren over enige samenwerking met de Serviër ten tijde van de oorlog. Bovendien brengt het feit dat u een attest neerlegt dat ruim een maand voor de feiten die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Kosovo, werd opgesteld, de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding, namelijk de inval in uw woning door Albanezen en de verkrachting van uw echtgenote (gehoor CGVS p. 9), danig in het gedrang. Overigens dateren ook de door u neergelegde geboorteaktes allen van september 2009. Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw plannen voor een vertrek naar Europa reeds in september 2009 had vastgelegd en voorbereid. De geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident in november 2009 wordt hierdoor nog verder ondermijnd. Bovendien zijn uw verklaringen evenmin in overeenstemming te brengen met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan uw administratieve dossier werd toegevoegd. Uit deze informatie blijkt immers dat in de regio Pejë al geruime tijd geen ernstige veiligheidsincidenten werden gemeld. In 2009 werden er geen gevallen van etnisch geïnspireerd geweld geregistreerd. De Roma, Ashkali, en Egyptische gemeenschappen in de regio Pejë verplaatsen zich over het algemeen vrij binnen de regio en veel van hen reizen regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. De Romanitaal wordt vrij gebruikt in het openbaar in de hele regio. KP (Policia e Kosovës/Policija Kosova/ Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force) zijn verantwoordelijk voor het waarborgen van de veiligheid de regio. Over het algemeen zijn de verschillende gemeenschappen tevreden over de Kosovaarse politie.

Mocht uw relaas geloofwaardig zijn, quod non, dan heeft u hoe dan ook nagelaten de bevoegde autoriteiten van het gebeurde op de hoogte te stellen. Uw verklaring voor deze nalatigheid, met name dat uw belagers u verboden klacht neer te leggen en ze zeiden dat de politie Albanees is (gehoor CGVS p. 9), is niet voldoende. Uit voornoemde informatie blijkt immers dat er elf Egyptische, twee Roma en één Ashkali politieagent in de politiekantoren in de regio tewerkgesteld. U hebt bovendien evenmin getracht bij KFOR of EULEX de nodige bescherming te verkrijgen omdat u de taal niet kende en omdat er in Prishtinë 42 auto's van EULEX waren vernield door Albanezen. Hieruit besloot u dat deze internationale autoriteiten niets voor u zouden kunnen doen (gehoor CGVS p. 9). Deze verklaringen kunnen echter evenmin als afdoende worden beschouwd. Er dient immers vooreerst gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en Pejë wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjiilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventuele bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

U verklaarde ook dat uw kinderen op school werden gepest omwille van hun afkomst (gehoor CGVS p. 10). Het aangehaalde element is evenwel onvoldoende zwaarwichtig om te worden aanzien als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dergelijk gedrag is bij kinderen overigens inherent aan hun leeftijd. Voorts beweerde u dat Roma over het algemeen geen rechten genieten in Kosovo (gehoor CGVS p. 9). De informatie van het Commissariaat-generaal toont inderdaad aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor

meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. U bent evenwel in het bezit van alle nodige identiteitsdocumenten en u werkte regelmatig bij privé-werkgevers, zij het in het zwart (gehoor CGVS pp. 5, 6).

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Voorts dient nog toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw ouders, Selim en Shake Alijaj (O.V. 6.603.032), heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van uw broer, Bislim Alijaj en zijn echtgenote (O.V. 5.908.150), d.d. 25 april 2007, kan geen rekening worden gehouden, daar zij zich op andere en persoonlijke vluchtmotieven baseerden.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, geboorteakte, huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen en rijbewijs bevestigen uw identiteit, afkomst, gezinssamenstelling en burgerlijke staat, maar geen van deze feiten staat niet ter discussie. De verklaring van uw echtgenote, het attest van het Rode Kruis en de documenten van UNMIK (d.d. 2005) tonen aan dat uw schoonvader sedert 1998 is vermist en dat uw neef, Arben Alija, tijdens de oorlog is overleden, maar ook deze feiten worden op zich niet betwist. Deze feiten zijn evenwel te lang in het verleden gesitueerd om heden nog te kunnen worden weerhouden bij

de beoordeling van uw actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uw lidkaart van de Partia Rome e Bashkuer e Kosovës toont aan lid was van deze partij maar vermag voorts niet bovenstaande vaststellingen in een ander licht te plaatsen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing van ALIJAJ Hanife (hierna verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeunerin afkomstig uit Pejë en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Tijdens de oorlog in 1998-1999 verdwenen uw vader en twee neven van uw echtgenoot. Na afloop van het gewapende conflict werd u in Kosovo lastiggevallen door etnische Albanezen. Op een avond in november 2009 vielen zes gemaskerde Albanese mannen uw huis binnen. Ze sloegen uw echtgenoot en beroofden jullie. Ze wilden uw dochter, die toen pas veertien jaar was, verkrachten. U kwam tussen en smeekte uw dochter met rust te laten en u in de plaats te nemen. U werd vervolgens verkracht in het bijzijn van uw echtgenoot en kinderen. Bij het verlaten van de woning zeiden jullie belagers dat jullie nog veel ernstigere zaken zouden overkomen, indien jullie naar de politie zouden stappen. De volgende ochtend verlieten jullie onmiddellijk de woning en gingen naar de woning van uw schoonouders om afscheid te nemen. Daarna weken jullie uit naar Rozaje, Montenegro, waar uw echtgenoot een smokkelaar zocht om uw reis naar België te regelen. U haalde voorts aan dat uw kinderen werden gepest op school en dat Roma slecht worden behandeld in Kosovo. U hebt Montenegro verlaten in het gezelschap van uw echtgenoot en jullie vier minderjarige kinderen in november 2009. U week via onbekende landen van doorreis naar België uit, waar u op 22 november 2010 bent aangekomen en waar u nog diezelfde dag asiel heeft aangevraagd. U bent in het bezit van een Kosovaarse identiteitskaart uitgereikt op 17 augustus 2009, een Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt op 13 juli 2009 te Pejë en een huwelijksakte, uitgereikt door de Provisional Institutions of Self-Government (IPVQ) op 5 oktober 2007 te Pejë. Ter staving van uw asielaanvraag legde u nog de volgende documenten neer: een lidkaart van de Roma-partij Partia Rome e Bashkuer e Kosovës, een verklaring van u, d.d. 12 juli 2007, waarin u stelt dat uw vader op 30 september 1998 is verdwenen, naar u vermoedt wegens zijn samenwerking met de Servische politie en een attest van het Rode Kruis te Skopje (Macedonië), d.d. 21 november 2007, dat bevestigt dat uw vader sinds 30 september 1998 is vermist.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, Binak Alijaj, werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt: (zie beslissing inzake de echtgenoot)

Derhalve kan in hoofde van u evenmin worden besloten dat u zich in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen ten slotte geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, geboorteakte en huwelijksakte bevestigen uw identiteit, afkomst en burgerlijke staat, maar die staan niet ter discussie. Het door u neergelegde document aangaande de verdwijning van uw vader werd hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. De verzoekende partij *“roept een schending in van de materiële motiveringsplicht”* en onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek. Het middel zal dan ook verder vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers leggen hun geboorteakten, hun identiteitskaarten en verzoekers rijbewijs neer maar geen paspoorten. Verzoekster *“had vroeger nog voor ik huwde [een paspoort] maar ik heb het nooit gebruikt”* (verslag DVZ) wat geen reden is om het niet voor te leggen aan de asielinstanties. Verzoeker verklaarde enerzijds dat hij *“een Servisch paspoort [had] maar dat was niet meer geldig. Het bleef achter in Kosovo”* (verslag DVZ) en in strijd hiermee tijdens het CGVS-verhoor *“Had u een internationaal paspoort?” “Nee”* (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.6). De tegenstrijdigheden over hun paspoorten ondergraven verzoekers hun geloofwaardigheid. Dit klemt temeer nu hun verklaringen inzake hun reisweg niet kunnen overtuigen en verzoekers niet aantonen waarom ze beroep dienden te doen op een smokkelaar om naar België te reizen en hiervoor 5000 euro te betalen (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.9-10) wanneer ze geen problemen hadden met de Kosovaarse autoriteiten en aldus goedkoper en veiliger legaal konden reizen. Verzoekers tonen dan ook niet aan wanneer ze hun land verlieten en in België toekwamen.

4.2. Verzoeker *“bevestigt niet te kunnen terugkeren naar zijn thuisland omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het verdrag van Genève omwille van zijn Roma origine. Als Roma wordt hij in Kosovo niet gerespecteerd en is zijn leven waardeloos. Zo vielen in november 2009 een groep van zes gemaskerde etnische Albanezen zijn huis binnen. Dezen sloegen verzoeker en zijn verkrachtten zijn vrouw. Dit feit vormde de aanleiding voor het vertrek uit zijn thuisland”* en *“bevestigt dat zijn kinderen op school gepest werden omwille van hun afkomst. Het wordt trouwens niet ontkend door het CGVS dat heel wat Roma zich in Kosovo in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden”*. Verzoeker wijst er op dat hij *“legde tevens een attest neer dd 29.09.2009, waarin staat dat hij verplicht werd Kosovo te verlaten omdat hij bedreigd werd door Albanezen, omdat hij tijdens de oorlog heeft samengewerkt met de Serviërs”*.

4.2.1. Verzoekers gaan voorbij aan de essentie van de bestreden beslissingen dat de verklaringen haaks staan op de neergelegde documenten en elkaars waarachtigheid opheffen. Het neergelegde attest van 29 september 2009 stelt dat verzoeker op dat moment geviseerd werd door Albanezen omdat hij tijdens de oorlog zou hebben samengewerkt met de Serviërs, wat geheel in strijd is met zijn verklaringen dat hij toen nog geen problemen kende. Omgekeerd kan de inval in zijn huis van 6 Albanezen die hen ertoe aanzette Kosovo te verlaten volgens het document niet hebben plaatsgevonden in november 2009. Het louter verwijzen naar het neergelegde attest en het herhalen en bevestigen van de verklaringen kan derhalve de vastgestelde discrepanties bezwaarlijk weerleggen noch vergoelijken. Verzoekers geven dan ook geen aannemelijke verklaring voor de vastgestelde incoherenties, die grondslag vinden in het administratief en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen met etnisch Albanezen op fundamentele wijze onderuithalen.

4.2.2. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het neergelegde attest van de Romapartij. De partijkaarten kunnen slechts aantonen dat de personen vernoemd op deze kaarten deze beweging (financieel) steunen doch vormen geen bewijs van actief lidmaatschap noch van de waarachtigheid van de asielmotieven. Overigens maakte verzoeker geen gewag van enig politiek engagement en verklaarde hij aangaande de partijkaart *“waar houdt die vereniging zich mee bezig? Ze houden zich bezig met kaartjes te maken en uit te delen. Het is gewoon een organisatiesymbool”* (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.6). De verklaring van verzoekster, het attest van het Rode Kruis, de overlijdensakte van verzoekers neef, de lijst met vermiste personen en de documenten van UNMIK kunnen tenslotte enkel aantonen dat verzoeksters vader sedert 1998 is vermist en dat verzoekers neef, Arben Alija, tijdens de oorlog is overleden, doch staven geenszins hun huidige asielmotieven.

4.3. Hoe dan ook, daargelaten de geloofwaardigheid van de persoonlijke problemen die verzoekers beweren te hebben, oordeelt de commissaris-generaal terecht dat dergelijke problemen van interpersoonlijke en gemeenechtelijke aard zijn en tonen verzoekers niet aan dat zij aan deze problemen niet kunnen verhelpen door een beroep te doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten of door zich elders te vestigen in Kosovo. Verzoekers hebben nooit enige poging ondernomen om nationale bescherming te vragen, niettemin ze expliciet verklaarden nooit problemen te hebben gehad met de Kosovaarse autoriteiten (gehoorverslag verzoeker CGVS, p.9). Daarbij blijkt uit de objectieve informatie waar de commissaris-generaal zich op steunt en die door verzoekers niet wordt weerlegd, dat de Roma's zonder probleem de bescherming van de politie kunnen invoeren en dat klachten behandeld worden zonder onderscheid naar etnie. Verzoekers verklaringen inzake de KFOR of EULEX *“Waarom zou ik naar EULEX gaan als ik de taal niet ken?”* (gehoorverslag verzoeker CGVS, p.9) tonen niet aan dat de Kosovaarse bevolking geen beroep kan doen op de internationale autoriteiten die er actief zijn en zich inzetten om de veiligheid te vrijwaren en de bevolking te beschermen. Daarbij blijkt deze beperkte talenkennis verzoekers er niet van te weerhouden om in een vreemd land internationale bescherming te zoeken. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alvorens internationale bescherming aan te vragen eerst alle nationale beschermingsmiddelen uitput, wat verzoekers in casu echter niet hebben gedaan. Verzoekers tonen evenmin aan dat er voor hen -in zoverre nodig, quod non- geen intern vluchtalternatief voorhanden zou zijn. Verzoekers verklaringen in dit verband *“Op een andere plaats? Waar zou ik mij nog gaan vestigen? Ik heb mijn plaats voorgoed verlaten”* (gehoorverslag verzoeker CGVS, p.10), kunnen dit bezwaarlijk aantonen. Aldus kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers op basis van gefabriceerde documenten asiel aanvroegen en hun incoherente verklaringen geen nood aan internationale bescherming kunnen aantonen.

5. Verzoekende partij argumenteert voorts inzake *“de veiligheidssituatie voor Roma's”* (...) *“dat de situatie misschien verbeterd kan zijn, maar nog niet voldoende veilig is voor Roma zigeuners”* en *“dat de bescherming die geboden wordt door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten niet toereikend is in de praktijk.”* Verzoeker meent *“dat de instanties niet zo goed functioneren als het CGVS het te kennen geeft”* en *“er in de praktijk zeer veel discriminatie plaatsvind[t] van Roma zigeuners”* maar *“ontkent niet dat er in de Kosovaarse maatschappij stappen worden gezet voor wat betreft de integratie van de RAE, doch werden de meeste initiatieven nog niet geïmplementeerd. (...) Ofschoon de Kosovaarse grondwet discriminatie op grond van etnie verbiedt, valt er in de pra[k]tijk weinig van te merken”*.

5.1. In concreto blijkt uit het administratief dossier en ter terechtzitting dat indien het mogelijk is dat verzoekers als Roma in het dagelijkse leven te maken kunnen hebben met historische vooroordelen dit hen niet heeft belet om met succes een kleine onderneming op te starten en uit te bouwen. Dit impliceert minstens dat ze naast de persoonlijke verdiensten die hieraan verbonden zijn, ook als Roma niet economisch werden gediscrimineerd en konden rekenen op een veelheid van kopers bij de gewone bevolking. Als dusdanig worden de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, verder ondersteund.

5.2. Ten slotte weerlegt de verzoekende partij geenszins de informatie die de commissaris-generaal aanvoert en erkent zelfs expliciet dat de algemene situatie in Kosovo positief evolueert waar zij stelt dat *“de situatie misschien verbeterd kan zijn”* en *“ontkent niet dat er in de Kosovaarse maatschappij stappen worden gezet voor wat betreft de integratie van de RAE”*. De bewering dat een lid van de familie wel bescherming kreeg in België dient niet enkel gezien te worden in het kader van de individuele

beoordeling van elke asielaanvraag maar ook in het licht van de door de CGVS geschetste positieve evolutie in Kosovo, de beëindiging van de oorlog en het ontstaan van een zelfstandige staat Kosovo. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift stelt wordt geenszins beweerd dat alle Roma's thans door eenieder worden gerespecteerd in Kosovo maar wel dat indien de Roma's er mogelijks nog het slachtoffer kunnen worden van bepaalde vormen van discriminatie, dit geenszins een systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag betreft, noch leidt tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

5.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5.4. In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van hun asielaanvragen zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoekers in geval van terugkeer naar Kosovo een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK